

RÁCHELSKÉ
SKALY SMRTI

Miroslav Tomondy

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Autor: © Miroslav Tomondy
Korektúra: Klára Talianová
Obálka: Zuzana Valková
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Tlač: Finidr, Český Tešín
Rok vydania: 2024, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-8197-560-8

ISBN: 978-80-8197-561-5 ePdf

ISBN: 978-80-8197-562-2 ePub

ISBN: 978-80-8197-563-9 mobi

Miroslav Tomondy

RÁCHELSKÉ
SKALY SMRTI

Milí čitatelia,

verím, že vás tento román zaujme svojou originalitou, ktorá je prítomná na každom kroku, a že sa po prečítaní prvých riadkov stotožníte s hlavným hrdinom Dominikom, ktorý vás ako policajný inšpektor mníchovskej polície a vášnivý bushcraftista prevedie zamotaným dejom z minulosti do súčasnosti.

Keď som dosiahol štyridsiatku, postihla ma nepríjemná choroba – insomnia, známa tiež ako nespavosť. Táto krutá choroba mi na celé tri dlhé roky otvorila dvere do pekla a zmenila mi život na nepoznanie. Môj mozog vypovedal službu a v nočných hodinách, kedy celý svet spal, sa odmietal prepnúť do spánkového režimu. Namiesto toho som bol pohľtený divokou aktivitou a bdelosťou, ktorá ma privádzala na pokraj šialenstva. Dobré počujete: áno, tri roky, tri plné roky som nezažmúril oči a nezaspal ani na sekundu. Je to neuveriteľné, nepochopiteľné, ale len dovtedy, kým podobný stav bdenia nezažijete aj vy sami. Vtedy sa váš pohľad na mňa zásadne zmení. Doktori, psychiatri, psychológovia, dokonca aj katolícky kňaz mi podávali ruky už vo dverách a sľubovali mi, že oni sú tí jediní, Bohom a vedou vyvolení, ktorí ma z toho marazmu dostanú a vrátia mi späť môj pôvodný status. Boli to však len prázdne floskuly, ktoré sa rozplynuli po prvých tabletkách, ezoterických mantrách a spasiteľných ružencoch a skôr mi ublížili, než pomohli. Choroba si žila svojím vlastným životom a urobila si zo mňa na čas figúrku menom Zombie. Po troch rokoch utrpenia nastal neočakávaný zvrat a karta sa z noci na noc obrátila. Akoby sa nado mnou zľutovala nejaká vyššia moc, neznámy tvorca môjho osudu, a oslobodil ma z faraónovej kľiatby – bez úplatku, bez prosby o pomoc...

Chceš spať? Nech sa tak stane!

Jednej pochmúrnej noci, keď vonku zúrila búrka a ťažké kvapky dažďa veľkosti hrachu rytmicky búšili do okien v snahe rozbiť ich, som si po celodennej službe unavený ľahol do postele.

Do piatich sekúnd, bez pomoci tabletiiek či drog, som upadol do hlbokého spánku a odletel do inej dimenzie. Spánok bol tvrdý, neúprosný a úplne paralyzoval moje telo. Keď sa mozog dostal do REM fázy, začali sa mi zjavovať podivné sny, halucinácie, preludy a fantazmagorické príbehy, ktoré sa stali neoddeliteľnou súčasťou môjho „každonočného“ cyklu. Časom sa premenili na povestné lucidné snívania. Či to bol dar od Tvorcu alebo prekliatie, na to som dodnes nenašiel odpoveď.

Čo je to lucidné snívanie? Neviete? Ešte ste o tom nepočuli? V stručnosti vám to opíšem, aby ste mali akú-takú predstavu.. Lucidné snívanie je v podstate bežný sen, presne taký, aký ho poznáte, avšak s tým rozdielom, že je veľmi živý a intenzívny, s výraznými emocionálnymi reakciami. Pamätáte si detaily ako sú farby, vône, chute, a dokonca aj bolesti a vzrušenia. Môžete aktívne interagovať s prostredím, postavami a udalosťami, pričom si zachováate jasné vedomie o tom, že snívate. Úžasné, nie? Lucidný sen sa svojou podstatou trochu podobá na astrálne cestovanie, ktoré je však o stupeň sofistikovanejšie, tajomnejšie, ale aj oveľa nebezpečnejšie. Takéto snívania a cestovanie sú zatiaľ neprebádané procesy v ľudskom mozgu, kedy vaše vedomie opúšťa telo a vy dokážete vycestovať do rôznych časov, miest a iných dimenzií. Ide o bezváhový stav, pri ktorom vaše telo leží na posteli a vaša duša sa vznáša v úplne inom svete a čase. A práve z tejto tematiky, ktorú som tak dobre poznal, som čerpal námet pre samotnú knihu.

Krvilačný medveď, ktorý sa prediera stranami knihy, je ďalšou vsuvkou do príbehu. Je odrazom môjho vnútorného postoja k tomuto zvieraťu, ktorý sa formoval počas rokov strávených v divočine, keď som viackrát vkladal ruku do jeho šľapaje alebo si pričuchol k vôni jeho trusu.

Som vášnivý bushcraftista, inak povedané – prespávam v lese pod holým nebom, bez stanu či iných civilizačných vymožeností. Jednoducho si vopchám nohy do spacáku (podobne ako predajca

fast-foodu vopchá horúci párok do rohlíka) a v tme čiernej ako samotné peklo prespím, prečkám alebo často „preplačem“ až do rána.

Áno, to som ja, autor tejto knihy, a nasledujúcimi riadkami sa chcem s vami podeliť o strach a hrôzy, s ktorými sa často stretávam v hustých lesoch, keď nebo stmavne na uhoľ, a na scénu prichádzajú noční démoni a tajomné bytosti... vtedy to všetko začína.

Prajem vám, aby ste aj vy zažili podobné stavy ako ja, kedy vystrašená duša uteká z tela a zanecháva za sebou bijúce srdce a trasúce sa telo.

Tak čo, milí čitatelia? Vydáte sa so mnou na cestu do tajomných zákutí Ráchelských skál za pokladom Wehrmachtu, alebo to predčasne vzdáte a vrátite knihu na prachom pokrytú policu?

Útek lesom

...

Kapitola 1

Lesom sa niesli ostré zvuky praskajúcich konárov, zrýchleného dychu a preťažných pľúc, z ktorých vychádzali oblaky odkysličeného vzduchu. Kožené topánky dopadali na tvrdý povrch plný skál, balvanov a štrku, pripomínajúc cval jeleňa unikajúceho pred neúprosným poľovníkom. Svaly utekajúcej postavy dosiahli hranice fyzického vyčerpania, a zoslabnuté končatiny sa blížili k totálnemu kolapsu. Telo bolo nasiaknuté kyselinou mliečnou a len zázrakom sa ešte nezrútilo v kĺkoch na zem.

Utekajúcou postavou bol statný chlapík, zrelý štyridsiatnik, ktorý rozhodne nepatril k tým, čo sa len tak ľahko vzdávajú. Mal vyšportované telo atléta a vyrysované svalstvo kulturistu. Jeho husto meandrujúce žily na predlaktiach naznačovali, že sa s ním netreba zahrávať. Jeho vytrvalosť a húževnatosť nepochádzali z posilňovne, ale z náročných výprav do neprebádaných bavorských lesov a vysokých alpských vrchov, kde zápasil s nehostinnými podmienkami, divokou prírodou a vlastnými limitmi. Tam často čelil extrémnym mrazom, spaľujúcim horúčavam, vyčerpávajúcim výstupom aj nebezpečnej zveri. Tieto skúsenosti ho zocelili nielen fyzicky, ale aj mentálne, a práve vďaka nim sa stal mužom, ktorý nikdy neustúpil – a nemienil to urobiť ani teraz. V zakrvavenej ruke zvieral veľký zálesácky nôž, na ktorého čepeli bol vygravírovaný obrazec medveďa s motívom divočiny. Nôž

svojou veľkosťou pripomínal skôr mačetu než kuchynský nôž na krájanie chleba a slúžil iba jedinému účelu – zabíjaniu. Postava sa zrazu zastavila. Oprela sa o zvráskavenú kôru stromu a ako prázdna čerpacia stanica nasávala do seba kyslíkom obohatený vzduch. Dych sa mu upokojil a tep sa spomalil. Cez prevísajúce vetvičky pozorne sondoval vnútro lesa, hľadajúc akýkoľvek nepatrný pohyb alebo zvuk, ktorý by naznačoval prítomnosť blížiaceho sa nebezpečenstva. Bol pripravený na svoj posledný boj.

Spev hlučných vtákov ustal, a nastalo pohrebné ticho, akoby zvukár zabudol spustiť zvuk do prebiehajúcej filmovej scény. Medzi stromami, len pár desiatok metrov od neho sa blížila ďalšia postava. Bol to lovec v čiernom – zabijak. V rukách držal veľkú kladkovú kušu a chladným pohľadom hľadal svoju budúcu obeť.

Ja, Dominik Kaiser

...

Kapitola 2

Volám sa Dominik, no všetci ma volajú Domi. Jediné moja mama sa nepoddala veku a vždy ma oslovuje „môj malý Domko“, akoby som mal stále dvanásť rokov a hrával sa s plastovými hračkami. Mne to však nevadí, práve naopak – je to také milé. Celým menom sa volám Dominik Kaiser. Som hrdý Bavorčan, rodák z nemeckého Ingolstadtu. Práve tam v roku 1776 založil Adam Weishaupt, tajnú spoločnosť Illuminátov. Nie že by som sa ich bál alebo z nich mal husiu kožu pri myšlienke, že ožijú – to nie, veď nie som žiaden strachopud a na povery neverím – ale pre istotu som sa presťahoval do Mníchova, mimo ich pôsobiska, kde žijem dodnes. Tu dýcham, tu pracujem a tu chcem aj zomrieť. Nie som mladík, ale ani dôchodca. Môj vek sa zastavil na štyridsiatke a už niekoľko rokov v ňom mentálne ostávam. Vrch hlavy mi atakuje hranicu takmer dvoch metrov, čo je výška nižšieho basketbalistu alebo vyššieho futbalistu, a stále rastiem...

Okolie často vtipkuje, že som druhý Dolph Lundgren, len oveľa škaredší. Ja sa však tomu od srdca smejem, pretože zrkadlo mi vraví niečo iné. Som stopercentný workoholik, hyperaktívny človek, ktorý jednoducho nedokáže nepracovať, a už vôbec nie na nič nemyslieť. Ten zlozvyk mám už od prenatalnej doby. Zbaviť sa ho je ako snažiť sa vylicíť si bolesť hlavy tým, že ňou udieram o stenu. Viem len jedno: pokiaľ som v pohybe, som v bezpe-

čí. Keď zastanem, prichádza smrť. Keby som náhodou ležal pri mori a močil si v ňom nohy — čo si ani neviem predstaviť, kedy a s kým — asi by ma výčitky z ničnerobenia prepadli tak, že by som sa prepadol rovno pod zem, do piesku, až do pekla, medzi spoločenských povaláčov, parazitov, „ničnerobičov“ a pouličných bezdomovcov. Preto k moru radšej ani nechodím.

Povolaním som policajný vyšetrovateľ, presnejšie povedané — hlavný inšpektor na oddelení kriminalistiky. Je to dosť vysoká hodnosť na to, aby ma všetci počúvali, a dosť nízka na to, aby som ja nemusel počúvať iných. Zaoberám sa tými najzávažnejšími zločinmi, ako sú vraždy, znásilnenia, domáci teror a občas aj terorizmus. Mám za sebou množstvo úspešne vyriešených prípadov a takmer nulovú chybovosť. Keby som bol samofúby, čo samozrejme nie som, mohol by som sa pochváliť takmer dokonalým profilom — a to nemyslím tvárovým. Moje metódy vyšetrovania, občas aj za hranicou zákona, sú rešpektované nielen na mojom oddelení, ale aj medzi kolegami z iných útvarov, dokonca aj na najvyšších miestach. Som nekompromisne nepodplatiteľný. Ide mi len a len o dobro spoločnosti, často na úkor vlastného pohodlia a osobných záujmov. Je to akási vyššia hodnota v nastavení priorit človeka — spravodlivosť. Môj mesiášsky komplex zachraňovať svet a bojovať proti „hyzdičom“ mieru a pokoja, ma ženie ulicami vpred bez možnosti zastavenia. Moje ego sa vznáša vysoko v oblakoch, no aj tak ho neustále živím vlastnými komplimentmi a úspechmi, ktoré si starostlivo ukladám do pamäte, aby som sa k nim v starobe mohol vracieť. Je to ako napísať knihu, kúpiť si ju a potom ju s nadšením čítať... vychutnávajúc každý riadok, ktorý som sám napísal. No nie všetko, čo čítam, je pravda, a nie všetko, čo si o sebe myslím, musí byť správne.

Okrem plnenia bežných pracovných povinností sa venujem aj výučbe bojových umení pre špeciálne policajné jednotky. Zodpovedám za čerstvých nováčikov a mierne pokročilých, ktorých pripravujem po fyzickej aj odbornej stránke na ich budúce povo-

lanie. Medzi mojimi žiakmi sú radoví policajti, dopravní policajti, vojaci, pracovníci SBS a členovia bezpečnostných a väzenských služieb.

Každý príslušník policajných zložiek potrebuje pri presadzovaní zákona spoľahlivého pomocníka, ktorý mu v kritických situáciách zachráni život a niekedy aj dôstojnosť. Mojim spoločníkom v boji proti zločinu je pištoľ HK P30 od nemeckej firmy Heckler & Koch. Pištoľ má zásobník na 15 nábojov kalibru 9 mm a používa klasický Browningov typ uzamykania záveru. Rám je vyrobený z odľahčeného polyméru, vďaka čomu mi pohodlne sedí v ruke, akoby bola zbraň súčasťou môjho tela a predĺžením mojej ruky zákona. Nosím ju zo zásady zasunutú v zadnej časti nohavíc a prekryvam ju voľne spustenou košeľou alebo tričkom. V tomto ohľade sa dosť odlišujem od svojich kolegov z branže, ktorí nosia svoje zbrane výlučne v kožených puzdrách pod pazuchami. Pre mňa je to však nepraktický spôsob nosenia zbrane; som skôr za klasiku a frajerinu.

Služobný odznak o veľkosti polovice dlane nosievam zaháknutý za opaskom nohavíc, aby bolo už z diaľky dobre identifikovateľné, že prichádza zákon, samozrejme, pokiaľ ho nemám prekrytý sakom alebo dlhým pulóvrom. Odznak je vyrobený z cínu. Síce je to len surovina, obyčajný kus kovu, ale tá moc, ktorú dáva... moc pod ním... v srdci!

Okrem dosahovania pracovných úspechov a budovania svojho ega nezanedbávam ani svoj duchovný a mentálny rast. Rád unikám do sveta lesov, lúk a hôr, kde vládnu iné energie než v rušných veľkomestách — kde čisté sily prevažujú nad hrubými, kde pokora vytláča nadutosť a pýchu, kde ticho hovorí hlasnejšie než klaksóny áut, kde životodarné terpény nahrádzajú toxický smog a zdravie víťazí nad chorobami. Hybnou silou a výživou mojej duše a tela je Ona — samotná MATKA PRÍRODA. To Ona je začiatkom aj koncom mojej identity, to Ona ma vedie k vyššej spiritualite a posúva na vyššie úrovne bytia. Len vďaka nej mô-

žem dosiahnuť vrchol pyramídy, miesto, kam majú prístup len bohovia, nie obyčajní smrteľníci.

Stráviť s MATKOU deň v prírode je ako posedieť si s Bohom na káve: len jeden stôl a tri stoličky. Boh, MATKA a ja.

Som outdoorový typ v pravom slova zmysle. Doma nevydržím ani sekundu – čo sekundu, ani stotinku! A keby aj tú stotinu rozdelili na viac častí, ani tie by som neobsedel. Hneď ako sa skončí pracovná doba a delikventi sedia za mrežami, preklínajúc deň, kedy ma stretli, obúvam si kožené vibrasy, prehadzujem ťažký ruksak cez plecia a vyrážam do prírody. Tam, v zajatí flóry a fauny, obklopený panenskou prírodou, sa stávam neviditeľným a nenápadným, transformujem sa do inej bytosti – stávam sa Avатарom. Keď sa na nebi zotmie a prvé hviezdy vykuknú spoza čierneho plátna, prikrývam sa maskáčovou celtou a dokonale splývam so všadeprítomnou zeleňou. V tichosti, nenápadne, bez jediného hlasného nádychu, sa napájam na citlivé zmysly zvierat a hmyzu a vediem s nimi tajné rozhovory. Oni mi rozumejú, lebo odo mňa neutekajú, oni ma chápu, lebo na mňa neútočia. Sme ako jedna veľká rodina, ktorá si vymieňa informácie na neverbálnej úrovni. Aby som im ešte viac porozumel a stal sa súčasťou ich rodinných svoriek, montujem bez ich vedomia na stromy fotopasce, čím definitívne porušujem ich posvätnú intimitu a právo na súkromie.

Večerná pohoda

...

Kapitola 3

Po výdatnej večeri som si doprial dvojhodinovú siestu. Zvalil som sa na kožený gauč a pohodlne si vyložil nohy na bočnú opierku. Diaľkovým ovládačom som vyhľadal svoj obľúbený kanál SAT.1 a ponoril sa do jeho obsahu. Akurát tam dávali francúzsku komédiu s Louisom de Funèsom; ten týpek mi odjakživa pripadal trochu „mimo“. Napriek mojej vyhradenej mienke o jeho „normalite“ som sa smial od ucha k uchu a chytil sa za brucho. *Bože dobrý, to je ale komediant*, vravel som si. Jeho výrazná mimika, čiastočne vrodená a čiastočne predstieraná, ma vždy fascinovala. Buď sa tak chybne narodil, alebo ho štúdio kompletne prerobilo.

Pohľadom som zabľúdil na rozložené časti pištole, ktoré ležali chaoticky po celej ploche konferenčného stolíka. Na prvý pohľad to vyzeralo ako typický bordel nádejného autistu, no pre oko pištoľníka to bol jeden celok. Každý vlastník zbrane musí vedieť rozborku a zborku naspamäť. Patrí to k neoddeliteľnej súčasť každého strelca, kde z malých častí vznikne za pár sekúnd nebezpečná zbraň vykonávajúca tie najkrvavejšie rozhodnutia.

Ľavým okom som sledoval komedianta a pravým rýchle pohyby šikovných rúk, ktoré za štyridsať sekúnd vyskladali celé kovové puzzle do jedného celku. Po zasunutí poslednej časti

skladačky – zásobníka – som natiahol uzáver a zamieril cieľnik na hlavného hrdinu.

„Boom,“ zakričal som. „Tu máš, ty šašo! Si mŕtvý!“ vyšlo zo mňa sarkasticky.

V tom momente sa komédia skončila, akoby režisér čakal iba na môj imaginárny výstrel. Postavil som sa, sklamaný, že film bol taký krátky a nedomyslený, a prešiel som do vedľajšej miestnosti, do posilňovne. Na drevenej rebrine som urobil niekoľko rýchlych zhybov na brucho a párkrát som sa vytiahol na hrazde. To by aj stačilo. Hneď vedľa rebriny visel o strop uchytený boxerský mech, do ktorého som rád udieral hlavne v nočných hodinách, aby všetci susedia vedeli, že som doma a ešte stále nespím. Na hluk, ktorý z neho vychádzal, sa susedia pravidelne sťažovali. Ani nie tak mne – na to by nemali odvalu – skôr len tak medzi sebou na chodbe alebo domovníkovi na domovej schôdzi. Tam zo zásady nechodím, aj keď ma tam ako stáleho podnájomníka pravidelne pozývajú. Podľa mňa bolo v miestnosti príliš veľa starých ľudí, hotový cintorín preživších z druhej svetovej. Jedinou výnimkou bol pán Ditrich, ktorý najviac hrkal. Odhadoval som ho na prvú svetovú. A tak, okrem klepotania zubných protéz a nezmyselných rečí, tam nebolo počuť nič zmysluplného.

Na koberci oproti rebrine ležala už niekoľko rokov bez pohnutia pozváraná kovová lavica s čiernym koženkovým poťahom a stojanom s desaťkilovou oceľovou tyčou, na ktorej som mal nahodené dvakrát po dvadsaťpäť kíľ. Bola to smiešna váha pre skutočného vzpierača, no dostatočne ťažká pre zaoblené kopčeky na hrudi. Práve tie dodávali mojej postave atraktívny vzhľad a priťahovali zvedavé pohľady mladých dievčat. A nielen ich. Aj moji kolegovia z oddelenia po nich občas hodili očkom, dokonca aj vrátnik s upratovačkou, čo mi čiastočne lichotilo a čiastočne ma urážalo, lebo on bol gay a ona mala vyše osemdesiat.

Tesne pred spaním som si do pohára rozmixoval banán s proteínovým práškom, pridal niekoľko lyžičiek medu a celý elixír som naraz vliat do žalúdka, nech si s tým tráviaci systém v noci nejako poradí. Bielkoviny do postele sú podľa mňa najúžasnejšia vec na svete. Je to malý alchymistický zázrak, vďaka ktorému sa človek ráno zobudí svalnatejší, ako keď si líhal.

Okolo poľnoci som sa hodil do postele a zaspal v momente, keď sa pyžamo dotklo obliečky. Mozog sa bez najmenej predohry prepol do spánkového režimu a ponoril sa do REM fázy. Duša opustila bezvládne telo a vzlietla vysoko do nekonečného vesmíru, kde splynula s hviezdami. Postupne som prešiel do lucidného snívania, kde...

Lucidný sen

...

Kapitola 4

Lucidné snívanie je pre mňa najkrajšou časťou dňa. Každú noc, keď si líham do postele a zatváram oči, cítim príjemné šteklenie na srdci, akoby som prechádzal vnútorným očistcom, pretože viem, že neviem, čo príde. V momente, keď sa spoja viečka a preskočí medzi nimi neviditeľná iskra, nastáva proces štiepenia – oddeľovania duše od tela. Môj astrálny dvojník zo mňa vyletí, akoby so mnou ani nechcel mať nič spoločné a vydáva sa na dobrodružnú cestu do neznámych diaľok a časov. Vtedy sa začína filmový rituál, na scénu prichádzajú neznámi herci v rôznofarebných kostýmoch a rôznych roliach, a všetko sa začína akosi zamotane točiť. Môj „éterický“ dvojník nie je obmedzený žiadnymi fyzikálnymi zákonmi, pravidlami ani súdnymi rozhodnutiami. Môže voľne prechádzať stenami, navštevovať rôzne miesta v rôznych časoch, interagovať s rozličnými postavami a dokonca, ak naberie odvalu, navštíviť aj svet mŕtvych. A presne tam by som sa nechcel nikdy dostať, lebo viem, kto by tam na mňa čakal: duše tých, ktorých som v minulosti odsúdil skôr, než mohol zasiahnuť právny systém. Ale to nie ja som bol ich kat, to ich činy a skutky spolu so zlým načasovaním, keď natrafili na moju osobu a môj nekompromisný Heckler & Koch.

* * *

Písal sa rok 1945 a šesť nacistických hrdlorezov vedených Herr Krügerom, sa v maximálnom utajení blížilo k ruskému vojenskému táboru. V čele skupiny stál Herr Krüger, dvojmetrová chodiaca kostra posiatá hlbokými jazvami a odreninami. Tieto rany nepoukazovali na jeho labilnosť či starobu, ale skôr naopak: zvyrazňovali jeho surovosť, zákernosť a odhodlanie dosiahnuť svoje ciele za každú cenu. Jeho rozkazy boli nad zákon a zmeniť ich mohol iba samotný Boh alebo ešte niekto vyšší – vodca Ríše, Führer. Práve on vsadil všetky svoje karty na Krügera a jeho brilantné schopnosti riešiť problémy za chodu. Zveroval mu tie najťažšie úlohy v tyle nepriateľa, a Krüger ho na oplátku nikdy nesklamal. A nemal v pláne to urobiť ani teraz.

Ich úlohou bolo nepozorovane vniknúť do tábora nepriateľa a získať všetky dostupné mapy z podzemného veliteľského stanoviska, ktoré obsahovali informácie o rozmiestnení Červenej armády na západnom fronte Nemecka. Zverená úloha bola nesmierne ťažká, ak nie nemožná, ale Krüger ju prijal ako životnú výzvu, kde si chcel vyskúšať svoj vodcovský charakter. Führerov rozkaz znel: nešetriť výdavkami, technikou ani vojenským personálom! Všetko musí byť podriadené úspechu operácie! Mohol si tak na svoju misiu vybrať ľubovoľný počet vojakov, zbraňových systémov aj obrnenej techniky: vojenským žargónom povedané, vybrať si frčky a náboje, len aby operácia uspela. Dokonca aj spojenie s diablom bolo povolené, ak nie potrebné. Nemusel brať ohľad na civilistov ani na straty vo vlastných radoch – všetko bolo podružné a podriadené výsledku. Posledná obeť hovorila za všetko. Krüger tak pochopil urgentnosť a dôležitosť svojho poslania, ako aj celkovú architektúru následnosti – od obsahu dokumentov sa bude formovať budúca frontová línia a od nej bude závisieť osud samotného Nemecka.

Červená armáda klopala na dvere a v tesnej blízkosti českých hraníc pri dedinke Kvilda si zhromaždila početné vojenské zálohy z celého frontu, vrátane kompletného technického a logistic-

kého personálu. Krüger napriek urgentnosti a dôležitosti prípadu všetkých prekvapil. Namiesto celej roty bojaschopných vojakov si vybral len úzky okruh záškodníkov — piatich skúsených veteránov, vrahov a zabijakov — ktorí boli ochotní ísť pod jeho vedením do samotného pekla.

* * *

Keď sa zjazvená tvár so svojou málopočetnou družinou dostala bez povšimnutia do podzemných priestorov ruského veliteľstva, všetci boli zaskočení, že ich tam nečakala ani noha. Žiadna stráž, žiaden odpor, žiadni Rusáci, iba zatuchnuté vlhké steny a výzgajúca drevená podlaha.

„Veď tu nikto nie je,“ pošepkal Hanz Ulrichovi. „A vôbec, sme tu správne?“

„Že váhaš. Spochybňuješ Krügera? Už sa niekedy mýlil?“

„Nie, ale predsa... radšej sa pýtam, čo keď náhodou?“

„Tak buď ticho a radšej hľadaj tie mapy!“

Bez zbytočných slov, hádok a filozofovania sa pustili do prehľadávania všetkých miestností, pričom Ulrich stál pre istotu pri hlavnom vchode a pozorne strážil schodisko. Bol pripravený zneškodniť každého Rusáka, ktorý by sa v podzemí objavil. Ich cieľom bolo nájsť vojenské mapy a zmiznúť tak rýchlo a nepozorovane, ako prišli. Prezreli všetky miestnosti, dôkladne prehľadali skrine, zásuvky, lavice, vypáčili poklapy na drevených debnách v sklade, no po mapách a dokumentoch nebolo ani chýru. Na stenách viseli len propagandistické náborové plagáty červenej armády a obrazy Stalina z rôznych profilov. Bol to hrozný pohľad, nieto ešte byť jeho súčasťou.

„Scheiße, kde sú tie prekliate mapy?“ zakričal frustrovaný Krüger.

Všetci šiesti, vrátane Krügera, stáli uprostred hlavnej miestnosti a bezradne sa na seba pozerali, krútiac pritom hlavami na

znak totálnej frustrácie. Šesť zamračených tvári, šesť skormútených duší – toľko úsilia a nulový výsledok. Problém ako hrom. Keď bolo jasné, že už niet čo a kde hľadať, Krüger nekompromisne zavelil:

„Dobre, chlapi... končíme! Berte zbrane a odchádzame!“

Rozviedka zlyhala, informácie boli chybné, a niekto na veliteľstve bude zúriť. Šibenica dostávala jasné kontúry... lano viselo a slučka čakala, kto do nej strčí hlavu ako prvý. Keď sa chystali opustiť podzemné priestory, pretože riziko odhalenia sa každou minútou stupňovalo, Hanz sa ešte naposledy pozrel pod masívny stôl, ktorý stál uprostred miestnosti. Urobil to inštinktívne, bez akéhokoľvek zámeru, vôbec si neuvedomujúc, čo by tam mohol nájsť. Pod stolom ležala veľká kovová debna prekrytá starou plachtou.

„Poďte sem! Rýchlo! Pozrite sa, čo tu je! Tu, aha...“

Jeden z vojakov sa zohol popod stôl a zalamentoval:

„Nechápem, veď sme to mali rovno pod nosom. Krügi, poď sem! Aha!“

Krüger k nemu priskočil, akoby dostal ešte jednu životnú šancu. Rýchlo sa zohol k vojakovi, strhol plachtu a... nestačil sa čudovať. Pred ním ležala veľká kovová truhlica s masívnym zámkom a oceľovými pásmi po obvode.

„Pomôžte mi s tým niekto! Rýchlo!“ zavelil. „Ten stôl... Hanz, ty tlač pravú stranu s Ulrichom, ostatní sa postavte k stredu, ja vezmem ľavý bok. Na povel, poďme! Raz, dva, tri, teraz!“

Všetci šiesti spoločne, ako jedno telo s dvanástimi nohami, zatlačili do hrany stola. Spráchnivená podlaha zaškrípala a stôl sa pomaly pohol. Keď sa oblá hrana dosky dotkla steny a vyčerpané postavy prestali odfukovať, v strede miestnosti sa odhalila ťažká kovová truhlica, na ktorú všetci uprene hľadeli. Debna bola pevne ukotvená o dubovú podlahu a jej hrubé oceľové steny spolu s masívnym zámkom jasne naznačovali, že ich len tak niekto neotvorí. Hanz sa chopil samopalu a z celej sily búšil pažbou do

zámku, no ten sa ani nepohol. Keď mu napokon praskli nervy, vytiahol z puzdra pištoľ, namieril hlaveň na zámok a... Krüger po ňom okamžite skočil a zrazil ho k zemi.

„To nemyslíš vážne?!“ skríkol od zlosti, pričom sa mu žily na čele takmer roztrhli. „Ty idiot, chceš vyplašiť celý tábor?“

„Šéfe, ale veď tu nikto nie je,“ zastal sa ho Ulrich.

„Hamuj, Hanzi! Hamuj! Počkajte chvíľu! Skúsím niečo nájsť.“

Po krátkej pauze sa vrátil späť k truhlici, v ruke držal oceľovú tyč a mával ňou na znak triumfu.

„Uhni! Trdlo!“ odstrčil Hanza. Koniec tyče zasunul do zámku a zaprel sa z celej sily. Zámok poľavil. „Vidíš? Takto sa to robí.“

Keď vychádzali z podzemných priestorov, Krüger pre istotu vystrčil hlavu von, kontrolujúc nádvorie. To, čo uvidel, ho zaskočilo, no zároveň to aj očakával. Celé nádvorie sa hemžilo zelenými postavami pripomínajúcimi mravenisko tesne pred dažďom. Z príľahlých budov vybíehali po zuby ozbrojení vojaci a zaujímali bojové postavenia.

„Tak predsa nás našli,“ povzdychol si.

Zo všetkých strán sa ako na telefonický povel Stalina z Moskvy spustila paľba zo samopalov a guľky lietali vzduchom krížom-krážom a zavíťavali sa do stien schodiska. Tam, kde dopadli, explodovali a vytrhli kusy omietky, ktoré sa rozprášili do priestoru. Hanz s Ulrichom naslepo pálili hlava-nehlava, no bol to slabý odvar odvety, akoby mravec vyrazil proti slonovi a chcel ho udupať do Zeme. Keď im bolo všetkým nad slnko jasné, že sú v pasci a živí sa odtiaľ nedostanú, Krüger zvesil jednému z vojakov ťažký guľomet z chrbta a nasadil ho na trojnožku. Úkony robil automaticky, akoby bol na výstave zbraní a práve predvádzal zbrane. Posledný úkon bol posvätný, niečo ako keď majster cukrár dokončí svadobnú tortu a na vrch položí červenú jahodu. Do guľometu zasunul dlhý nábojový pás a natiahol uzáver. Tupo cvaklo. Až teraz bola torta hotová, vystrčil hlaveň spoza múru a odistil poistku. Nemieril na nikoho;

načo by to aj robil! Cieľ bol všadeprítomný. Pri takejto zbrani sa presnosť nevyžadovala a on si toho bol plne vedomý. Zatlačil spúšť a nábojový pás rozbehol dobre naolejovaný štvortaktný motor pretekárskeho auta. Z kovového ústia hlavne sa vyvalil hustý sivý dym. Prázdne nábojnice padali oblúkom na betónové stupnice schodov a kotúľali sa dole do suterénu, hrajúc pritom veselú melódiu pripomínajúcu zvuky sláčikového nástroja. Lietajúce projektily vytvárali pred hlavňou dlhú, súvislú čiaru, ktorá čistila námestie, nehľadiac na následky. Rusáci nemali najmenšiu šancu na obranu; padali k zemi ako zhnité hrušky. Ich bezvládne telá zaplňali podlahu nádvorja, dunivo vytvárajúc hromady krtincov.

Steny budov explodovali do priestoru v podobe rozprášenej sute. Zdalo sa, že stavbári pri stavbe nepoužili ani štipku cementu. Medzi padajúcimi vojakmi zúfalo pobehovali plačúce ženy, hľadajúc svoje malé ratolesti. Keď ich našli, vrhali sa pred ne s nádejou, že ich tak ochránia pred smrtonosnou spľškou guľiek. Ich zúfalý, krčovitý tanec beznádeje však nemal šancu zastaviť let oceľových projektilov a len pridával ďalšie telá k už tak vysokým pyramídam mŕtvych. Krügerovi, Hanzovi, Ulrichovi a ďalším trom vojakom sa napokon podarilo takmer zázrakom vymaniť zo smrtonosného obkľúčenia a uniknúť z vojenského areálu. S ťažkými ruksakmi na chrbtoch vbehli do hustého porastu a zmizli v nepreniknuteľnom teréne, krytí dokonalou clonou konárov a lián. Keď streľba utíchla, na nádvorí nastal chaos a panika podobná africkému sršňovi, keď vletí do včelieho úľa a začne pustošiť celú včeliu kolóniu. Namiesto panického bzúčania včiel však bolo počuť srdcervúci plač, kvílenie a nadávky v ruskom jazyku.

Šiestim utekajúcim postavám začala po polhodine rýchleho behu dochádzať dych a para. Museli spomaliť, ubrať na intenzite, inak by odpadli za pochodu. Dvaja z nich, Hanz a Ulrich, dosiahli hranicu svojich síl. Niet divu — v ruksakoch niesli nielen

štandardnú výstroj, ale aj každý po dve zlaté tehly, čo z nich robilo ťažkotonážne motovidlá. Od pálených stavebných tehál mali veľmi ďaleko. Boli to stopercentné 24-karátové zlaté produkty. Každá z nich vážila okolo dvanásť kíl a spolu v duete už narobili poriadnu šarapatu. Obom borcom tak narástli na chrbte dvadsaťštyri-kilogramové hrby, ktoré im zatláčali ubolené skelety do zeme. Kolená sa im podlamovali, stavce na chrbtoch povoľovali a boli na pokraji vyčerpania. Adrenalín s testosterónom dosiahli nulovú hodnotu, zatiaľ čo im kyselina mliečna zaplavila celý pohybový aparát. Pot z nich stekal cícerom na zem, komáre spolu s muchami na nich pristávali ako na medzinárodnom letisku. Neoháňali sa po nich; vedeli, že by to bolo kontraproduktívne. Len by tak zbytočne rozdúchavali odporný zápach z prepotených uniforiem do okolia, čo by situáciu ešte zhoršilo.

„Sme im dali, čo? Videl si tú spúšť?“ prehovoril Hanz s trpkosťou na tvári.

„Veď počkaj, keď nás chytiť. Nechci vedieť, čo s nami urobia. Tebe, Hanzí, stiahnu kožu z hlavy, presne tak, ako to robili kedysi Indiáni bielym. Vôbec sa s nimi nepárali. Však sa pozri na seba, ako vyzeráš. Vlasy máš ako orangutan, len ich obrezať dookola.“

„Ale, ale, chlapi... prestaňte!“ prerušil ich Krüger. „Skôr by vás malo zaujímať, kde máte mapy. Na tie sa vás budú na veliteľstve pýtať, nie na vaše ksichty.“

„Čo tam po mapách... prinesieme im niečo oveľa cennejšie. Keď to uvidia, vypáli im to oči. A kto vie, možno nás pošlú späť po ďalšie tehly,“ zasmial sa žoviálne. „Vodca sa len poteší... predsa mu navýšime zlaté rezervy, nie? Každá korunka je teraz dobrá! Možno nás aj osobne povýši...“

Pri poslednej vete mu však úsmev zmizol z tváre. Dobre vedel, že ak niečo dostanú, tak to bude guľka do hlavy. Možno strieborná, možno zlatá uliata z jednej z tých tehličiek, ktoré prinesú. Vrchné velenie od nich očakáva kravu, a dostanú koňa. To bude prešľap.

Po dvoch hodinách vyčerpávajúceho pochodu bez jedinej prestávky dorazili na okraj údolia, v ktorého záhybe sa skrývala nenápadná dedinka, akoby vystrihnutá z rozprávky. Bola utiahnutá sama do seba a nebyť tenkého stúpajúceho dymu, nikto zo šestice vojakov by si ju nevšimol. Zaľahli do vysokej trávy a zapozerali sa pred seba. Osada sa skladala z niekoľkých vidieckych domčekov, drevených ohrád a malého kostolíka. Kostolík bol o niečo väčší ako kravská maštaľ a menší než veľká stodola, no napriek svojej maličkosti bol výraznou dominantou v tomto skrytom mikrosvete, kde neexistovali cesty, kanalizácie, osvetlenie ani električka. Drevené domčeky zdobili zapustené okienka s muškátni na parapetoch, zatiaľ čo sa na strechách ligotali tehlovo červené hlinené šindle. Pod oknami sa rozprestierali farebné predzáhradky plné kvetov a okrasných skaliek. O niečo ďalej sa nachádzali zeleninové záhradky, starostlivo ohradené drevenými plotmi, kde si osadníci pestovali všetku zeleninu potrebnú na prežitie. Dedinka nebola opustená, práve naopak — pulzovala životom a pracovným ruchom. Medzi domami pobehovali šantiace deti, ktoré po sebe hádzali kameňmi a strieľali do seba drevenými puškami.

„Ratatatata, buum!“ ozývalo sa zo všetkých strán.

Jedna skupinka detí, tá početnejšia, to boli Nemci a tá druhá, tá odvážnejšia, to boli Rusi. Ťažko ich bolo od seba rozoznať; strieľali po sebe hlava-nehlava a nikto z nich nechcel padnúť k zemi ako prvý. Na lúkach sa pokojne pásli hnedo-biele kravy, ktoré bučaním dávali najavo, že sú pripravené na dojenie. Z námestia sa nieslo kikiríkание kohútov, kvákanie husí a kačíc, zatiaľ čo psy na seba upozorňovali hlasným štekotom.

Spoza mierneho briežka, ukrytí za vysokou trávou a bylinami, vytrčalo šesť tmavozelených prilieb. Ticho sledovali dedinu, zvažujúc každý krok. Najväčší strach mali zo psov — tie by ich mohli zavetriť na diaľku a hlasným štekotom upozorniť na ich prítomnosť. Psí čuch je tisíckrát citlivejší než ten ľudský, a keď

raz niečo zachytí, už to nepustí. Štekot by spôsobil paniku v celej dedine a presne tomu sa chceli za každú cenu vyhnúť. Už viac nechceli strieľať, zabíjať civilistov a nevinné deti... veď už ani náboje nemali.

„Tak čo, Krügi, zostávame alebo odchádzame?“ spýtal sa Hanz zjazvenej tváre.

„Čo by si tu chcel robiť? Snáď tu nechceš prespať? A pričupte sa k zemi, nech vám nevyčnievajú gebule!“

„Prespať... prespať. To je dobrý nápad. Frajerka by sa mi zišla,“ zasmial sa Hanz a po brade mu stiekla testostéronová slina.

„Prestaň s tými rečami! Už mi lezieš na nervy. Počúvaj ma!“ ukázal rukou pred seba. „Vidíš ten drevený vozík na konci ohrady?“

„Vidím ho. A čo s ním?“

„Dokázal by si sa k nemu nepozorovane dostať a priviezť ho sem?“

„Ten vozík?“

„Áno, ten vozík. Čo si si myslel, že celú ohradu? Rozmýšľaj už konečne, lebo ma z teba porazí.“

„A načo nám bude?“

„Nepýtaj sa! Nenajal som si ťa na otázky. Aj tak by si tomu nerozumel. Je to nad tvoje chápanie. Chýba ti totiž v hlave mozog. Snáď nechceš tie tehly nosiť na chrbte až do tábora ako nejaký osol, ty truľo,“ odfrkol Krüger.

„Tak teraz neviem, som osol alebo truľo?“

„Dva v jednom. Ani jeden nemá rozum... a mimochodom, teperíš sa ako slimák. Vaším tempom sa nikam nedostaneme. Rusáci nás už istotne hľadajú, možno sú už niekde tu, za humnami... tak si musíme švihnúť!“

„S tým vozíkom to nie je zlý nápad, Krügi... mal by si si to nechať spatentovať.“

Hanz zo seba zhodil ťažký ruksak aj prebytočnú výstroj a zmizol v trávnom poraste ako myš v tmavej diere. Jeho dlhoročné

skúsenosti so zakrádaním sa v zákopoch sa ukázali ako nesmierne užitočné. Neuplynula ani minúta, a vozík akoby pohltila zem – jednoducho zmizol. Vyparil sa. Keď sa Hanz aj s vozíkom vrátil späť ku skupine, nikto si ho nevšimol. Stál za nimi a usmieval sa.

„Halooó, kde sa pozeráte? Ja som tu.“

V ruke držal drevené ojko vozíka a čakal na pochvalu. Vozík bol drevený: dve rozhegané kolesá, plošina s vyvýšenými bokmi a predĺžené ojko na ťahanie. Hotový skanzen z minulosti určený skôr deťom na hranie ako dospelým na ťahanie.

Z ruksakov vybrali ťažké zlaté tehly a naložili ich na drevenú plošinu vozíka. Na vrch potom pridali zvyšnú výstroj a ťažký guľomet s prázdny m zásobníkom. Keď bol vozík plne naložený, Hanz s Ulrichom zatlačili a drevený voz sa za nimi rozbehol ako verný pes za pánom. Šesťčlenná skupina sa konečne vydala smerom k základnému táboru.

„Ťahaj poriadne, chruňo... mám pocit, že ťahám len ja,“ za-protestoval Ulrich.

„A ja zase, že len ja. Ty, Ulri, načo je Rusom toľké zlato? Čo si myslíš? Dotiahli ho sem až z Moskvy?“

„Čo ja viem? Pochybujem... a možno aj hej. Financie im predsa treba, či nie? Vojna nie je lacná záležitosť. Vezmi si len naftu do tankov alebo nákladných áut, oleje, filtre, náhradné diely, pneumatiky, potraviny, cigarety, alkohol, muníciu a tak ďalej. Mohol by som pokračovať donekonečna... zdá sa ti to málo?“

„Nie, nie. Ale predsa len, čo si za zlato kúpia? To nie je ktovieaká praktická forma cashu. Veď sa z neho nedá len tak odlúpnuť a zaplatiť s ním v obchode.“

„A kto hovorí, že ním budú platiť? Veď všetko, čo potrebujú, si nakradnú cestou. Kto by im v tom bránil? Ja? Ty? Ktovie, koľkými mestami už takto prešli a čo všetko si privlastnili. Presne tak, ako sme to robili my, keď sme tiahli na Stalingrad. Čo, už si nepamätáš? Zostali po nás len popol, ruiny, kopy mŕtvol... A plné debny alkoholu a žrádla. A tie cennosti, čo sme si privlastnili! Ukáž

mi tie svoje chamtivé prsty! Aha, na každom máš po dva zlaté prstene. Hanbi sa!“

Hanz sa zastavil. Vystrel dlane pred seba a zafidlikal prstami, akoby hral Turecký pochod od Mozarta. Hudba však nehrala. Namiesto nej bolo počuť výkriky obetí, ktorým zaživa vylamoval prsty a sťahoval z nich zlaté obrúčky.

„Pozri, moje zlaté prsty... ako sa len lesknú! To je moja budúcnosť, moje šťastie.“

„Vyzeráš hrozne, ako nejaký arabský šejk. Zle sa na teba pozerá. Vieš čo? Radšej už toľko nekecaj a tlač! Vidíš že zaostávame.“

„Tebe sa to povie, tlač! Pozri sa na tieto mozole,“ otočil dlaň a ukázal navretú kožu, z ktorej vytekala priesvitná tekutina. „Už sa mi otvárajú, vidíš? A mimochodom, som si istý, že to zlato ulúpili niekde v Československu, inak mi to nedáva zmysel... a my zase im. Ha, ha! Nie je to celé ironická hra osudu? Zloděj okradne zlodēja. Je to vôbec hriech? Ale vážne, už nevládzem. Musíme niekde zastaviť!“

Keď došli na koniec lesa, stromy a bujná zeleň ustúpili vysokým skalnatým stenám, čiastočne obnaženým, čiastočne pokrytým zelenými machmi a inými vlhkomilnými rastlinami. Medzi impozantnými skalami vynikali dve majestátne borovice, ktoré akoby ani nepatrili do tohto kamenného koloritu. *Ako sa sem dostali? Vysadil ich tam niekto v minulosti?* Borovice boli vysoké a statné ako dávnovekí obri a svojím vzhľadom pripomínali legendárne sekvoje zo Sierry Nevady. Tváre dvoch mulíc sa v dôsledku totálneho vyčerpania premenili na fialovo-červené busty posiate hlbokými vráskami a ochabnutým svalstvom. Po spánkoch im stekal špinavý pot a pod nosom sa objavili prvé stekajúce sople.

„Hej, Krügi, stojme! Už nevládzem. Som na pokraji síl,“ zaprotestoval Hanz a pustil drevené ojko k zemi. „Tu končím, už ďalej nejdem! Dajme si pauzu, lebo prídem o nohy... alebo ak

chcete, vy pokračujte ďalej a my vás dobehneme... poprípade sa stretneme v základnom tábore.“

Krüger sa zastavil, otočil sa k Hanzovi a premeriaval si ho od hlavy po päty, premýšľajúc nad správnu odpoveďou:

„Takže tebe sa zachcelo zdrhnúť odtiaľto, čo? Ešte raz mi povieš Krügi, prevrтам ti hlavu guľkou. Rozumel si? Pre teba som veliteľ, nie kamarát!“

Spustil ruky pozdĺž tela a nápadne pohladil kovové telo samopal. Urobil to okato, viditeľne, tak, aby každý, vrátane muľic a oslov, jeho vyhrážku pochopil. Bola to jednoznačná ukážka sily a postavenia v miestnej hierarchii — ak by mal niekto problém s jeho autoritou, musel by sa najprv zoznámiť s jeho zbraňou. Samopal mal už dávno odistený a pripravený na použitie, nie však kvôli Rusom — tí boli ešte ďaleko za humnami — ale skôr kvôli miestnej rebélii. A jeden taký štrajkujúci „odkundes“ stál rovno pred ním a dostal chuť na protesty.

Krüger už dlhší čas pozoroval Hanza a Ulricha, dvoch podivínov, ktorí si neustále niečo šepkali popod fúzy. Očividne spriadali tajné plány. Najradšej by sa ich zbavil hneď tam na mieste a mal by svätý pokoj, no ich služby ešte potreboval. *Kto bude tlačiť káru? Iné zvieratá tu nemajú.*

Hanz bol zaskočený Krügerovou ostrou reakciou a zneistel. Všimol si jeho bojový postoj a pripravenú zbraň na použitie. Dobre vedel, že s Krügerom si neradno zahrávať a už vôbec nie mu odvrávať. Na jeho tvári bolo príliš veľa hlbokých jaziev, z ktorých každá niesla stopu násilnej minulosti. Poznal jeho surovosť, brutalitu a neuhasiteľnú túžbu po krvi. Videl to na vlastné oči na námestí, keď s chladným úšklabkom na tvári kosil salvami z guľometu ženy a deti, akoby išlo o nevinnú detskú zábavu. Nenápadne sa obzrel smerom k drevenému vozíku a pohľadom hľadal svoj samopal. Bol zastrčený hlavňou do výstroje a trčala z neho len drevená pažba. Až vtedy si uvedomil, že nie je v dobrej pozícii, aby poň siahol... a už vôbec nie teraz, keď Krüger čakal práve na to.

„No tak... šéfe, nemyslel som to zle. Proste už nevládzeme, to je všetko. Malá pauza by nám nezaškodila. Ved' ten vozík ťaháme už od dediny a ešte sme sa poriadne nezastavili,“ povedal Hanz pokorne, snažiac sa rozptýliť akékoľvek podozrenie na vzburu.

Krüger chvíľu zvažoval, aby jeho slová nadobudli vážnosť. Podobne to robieval aj ich Vodca počas dlhých prejavov v parlamente... a zakaždým to fungovalo. Všetci ho rešpektovali, oslavovali a slepo nasledovali – priamo do pekla. Rétorické umenie má totiž univerzálnu silu, ktorá nikdy nesklame. Nakoniec uznal, že aj on, rovnako ako jeho traja kumpáni, potrebuje trochu oddychu. Každopádne, najslabšieho článku v reťazci sa bude treba čím skôr zbaviť, ináč sa reťaz roztrhne. A už aj vedel, ktorý článok je ten chybný. Nakoniec prikývol:

„Dobre teda. Oddýchname si! Kto chce, nech sa naje... urobí potrebu... presne o hodinu vyrážame!“

Hanz s Ulrichom si s úľavou vydýchli. Konflikt sa vyriešil sám od seba, bez použitia násilia a bez zbytočnej strelby. Ved' ani Krüger nestál o opletačky, oboch ich ešte potreboval. Aspoň na vtedy. Svojho nulového statusu si boli obaja vedomí; má ich za ťažné osly, ktoré sa vedia dokonca aj samé nakrmiť. Usadili sa do trávy priamo medzi dve zvráskavené borovice, akoby nad nimi niekto stál. Možno to boli nohy samotného Führera, ktorý prišiel hľadať svoje mapy, no zatiaľ neúspešne. Hanz sa zadíval na špičku jednej z borovic a zatočila sa mu hlava.

„Bože, sú neskutočne vysoké. Pozri na to, Ulri! Nič také som ešte nevidel. Tie snád' pochádzajú z doby kamennej. Hovorí ti to niečo? Dinosauri, brontosauri... alebo ešte dávnejšie, na začiatku ľudstva, keď odtrhla Eva jablko zo stromu. Áno, to je presne ten strom... ten napravo. A ja som Adam a idem práve jesť.“

Vozík so zlatom a nakopeným výstrojom nechali ležať v tráve pred sebou a zbrane mali pre istotu na dosah. Pre prípad potreby, že by sa na nich vyrojili Rusáci z lesa. Z bočných vreciek vytiahli čutory s vodou a ich obsah do seba vyliali na ex, len tak zasyčalo.

Polovica stiekla do žalúdka, druhá polka do trávy. Potom vybalili veľké konzervy. Denný prídel proviantu pre každého vojaka zahŕňal jednu konzervu podľa výberu: buď šošovicovú s párkom, alebo bravčovú s paprikou. K tomu dostali pol bochníka chleba, paštétu, malú štangľu klobásy a kúsok tvrdého syra. Na doplnenie energie dve čokoládové tyčinky. Najviac sa však tešili na konzervy a ich mäsitý obsah. Hlavne Hanz si vedel rituál žranice vychutnať. Vzal nôž, zapichol ho do plechu a rezal v oblúku. Na čepeli sa ešte stále leskla červená krv nejakého Rusáka, no takéto drobnosti ho nemohli vyvieť z miery. Rýchlymi ťahmi vytvoril otvor veľkosti dlane a odrezaný vrch odhodil do trávy, kam patrilo. Priložil konzervu k nosu a zhlboka sa nadýchol. Jeho zmysly sa okamžite prebudili.

„Bože, to je vôňa,“ zastonal.

Keď vdýchol korenistú arómu mäsa po druhýkrát, prebehli mu po tele zimomriavky a oči sa mu takmer zaliali slzami. Žalúdočné šťavy dosiahli úroveň hlasiviek a Hanz sa začal dusiť. Teraz už nemal inú možnosť – musel hltáť, inak by sa utopil vo vlastných šťavách. Zaboril lyžicu do prasaťa a vydoloval poriadny kus šťavnatého mäsa.

„Čo myslíš, ako dlho ešte pôjdeme?“ zamľaskal.

„Odhadujem ešte takých dobrých tridsať kilometrov a budeme doma.“

„S Krügerom je to na ostrie noža. Všimol si si, ako po mne ide? Nevie, ako dlho nám tento krehký mier vydrží, ale mám taký zlý pocit, že to bude buď on, alebo ja.“

„Len pokoj, Hanz. Pokoj. Zatiaľ ide všetko ako po masle, len ho, prosím ťa, neprovokuj. Mne skôr vadí to naše ťaženie... joj, čo to táram... ťahanie som mal na mysli. Vidíš, už mi šibe. Čo sme my nejaké ťažné kone? Prečo nás nevystriedajú? Veď sme šiesti.“

„Tak mu to navrhn,“ zavtipkoval Hanz a zahryzol do suchého krajca chleba. Chlieb bol stvrdnutý na kosť a vykazoval známky staroby. Mohol mať tak rok, dva, ak nie viac. Aby ho premenil na

chlebovú kašu a mohol ho prehltnúť, musel ho v ústach poriadne prežúvať. Tak žul a žul, presne tak, ako to robia osly. Ibaže oni majú chrup zdravý, jemu chýba každý druhý zub. Húúúp — zrazu mu v ústach niečo zaškripalo.

„Scheisse... fuuuuj... to je čo? Snáď nie moja jediná stolička!“

Vypľul obsah jedla do dlane a rozťahol ho po ploche. Špinavým malíčkom začal nahmatávať podozrivý predmet a zatriedoval jednotlivé kusy na príslušné strany. Mäkké, ešte použiteľné časti odsunul na ľavú stranu dlane, zatiaľ čo tvrdé na pravú. Nakoniec sa mu separácia podarila a v tvrdej sekcii nahmatal podozrivý úlomok.

„No aha, pozri... a je to tu. Čo za humus dávajú do tých konzerv? To snáď... nie... to nie je možné... veď to je kameň. Čo kameň? Balvan. A toto tu? Bože, však to je môj zub. Môj zlatý zub... auuúú,“ vykrikol a prekryl si ústa dlaňou, aby mu už žiaden ďalší zub nevypadol.

Úlomok kameňa hodil do trávy, zlatý zub vložil do vrecka a zvyšok jedla vrátil späť do úst. Prežúvajúc, mľaskajúc, v absolútnej tichosti, aby sa ani sám seba nepočul, prehovoril k Ulrichovi.

„Ulri, musím ti niečo povedať! Zjazvená tvár sa mi nejako nepozdáva. Ide po mne ako pes po palici. Už len čakám, kedy sa do mňa zahryzne. Ani tým zvyšným trom by som tiež neveril. Sú mi podozriví už od samého začiatku, a úprimne, nič o nich nevieme. Mám z nich zlý pocit... a vieš, že moja intuícia ma ešte nikdy nesklamala.“

Ulrich prestal jesť a otočil sa k parťákovi:

„Moja reč. Chémia medzi nami akosi nefunguje a raz to musí vybuchnúť.“

Zahnal sa za dotieravým komárom.

„Pozri sa na mňa, celý som doštípaný. Som samá kiahňa. Idú po mne ako po hovne. Fuj... brrr, veď naozaj aj smrdím ako lajno. Všimol si si, ako sa po nás obzerajú? Aj teraz, kukni! Kontrolujú nás, akoby sme im niečo ukradli.“

„A mali by?“

„Ja už fakt neviem. Začína tu byť pritesno.“

„Tiež si myslím. Niečo musíme vymyslieť!“

Ulrich jeho posledné slová už nepočul. Bol zahľbený do spásosného plánu, ako z kaše von. Veľká ručička hodín tikala v takte ich srdc a zvony začali odbíjať polnoc. Teraz im išlo o všetko; cítil to až v kostiach. *Treba konať! Okamžite! Teraz alebo nikdy! Krüger o chvíľu zavelí na odchod a bude po príležitosti.* Poznal jeho chorobnú paranoju, vedel, že je schopný vycítiť jeho zámer aj na diaľku. Akoby existovalo medzi nimi nejaké neviditeľné spojenie – puto, ktoré viazalo lovca a korisť. Ale kto z nich bol skutočne ten lovec a kto obeť?

Všetci štyria, vrátane Krügera, sedeli na ležiacom kuse dreva a smiali sa na oplzlých vtipoch. Hltali pritom do seba odporne zapáchajúce klobásy a z úst im prskali kusy jedla, ktoré v kombinácii s výparmi z lacného alkoholu vytvárali vo vzduchu výbušnú zmes. Teraz by stačilo škrtnúť zápalkou a bolo by po všetkom. A problém by sa sám vyriešil. *Čo vlastne oslavujú? Prečo bez nich? Odkiaľ nabrali alkohol?*

Ulrich a Hanz boli zohratou dvojkom, ktorá prešla nespočetnými životnými skúškami. Ich spoločná púť sa začala už na strednej škole. Vždy sa mohli jeden na druhého spoľahnúť, hlavne v ťažkých chvíľach si boli oporou a kryli si navzájom chrbát. Ulrich si dobre pamätal, ako mu Hanz raz zachránil život, keď tiahli na Stalingrad. Boli to jatky, masaker hodný svojho mena, niečo ako prasacie konzervy, ktoré práve vtedy jedli. Pamätal si to živo, akoby to bolo včera. Ležal skrytý v zákope a strieľal na nepriateľa, keď dnu dopadol útočný granát. Hanz sa vtedy na neho vrhol a v poslednej sekunde ho stiahol za roh. A vtedy to prišlo. BUM – rana ako z dela, akoby celá planéta explodovala a premenila sa na jeden veľký lietajúci šrapnel hľadajúci svoju obeť. Nebyť Hanza, tlaková vlna by ho rozmetala na kusy a on by navždy splynul s ruskou zemou. Ale on tam nechcel byť pochovaný. Prišiel

iba rabovať, zastrieľať si do pohyblivých terčov a užívať si život. *Vďaka ti, Hanzi. Ešte raz, vďaka.* Obaja boli navzájom prepojení ako siamské dvojčatá — poznali naspamäť svoje životné príbehy a vedeli jeden druhému čítať myšlienky. Ani teraz tomu nebolo inak. Žiaden z nemeckých vojakov na čele s Krügerom si nevšimol, že títo dvaja podivíni si potajomky nasadzujú tlmiče na pištole.